

Моя провина. Книга 1

КУПИТИ

Сімнадцятирічна Ноа Морган насолоджується тихим життям у Торонто, доки все не руйнується в одну мить. Її мати виходить заміж за Вільяма Лейстера — одного з найвпливовіших адвокатів Каліфорнії. Ноа змушена залишити рідне місто, волейбольну команду, найкращу подругу та хлопця й переїхати до Лос-Анджелеса, де на неї чекає чужа й холодна реальність. У розкішному маєтку Ноа відчувається зайвою, а знайомство з двадцятиоднорічним зведеним братом Ніколасом лише поглиблює це відчуття.

Зухвалий і розбещений, він відштовхує її з першого погляду. Та справжній страх з'являється, коли Ноа дізнається про його друге життя — нелегальні перегони, підпільні бої, світ насильства й адреналіну. Вона боїться Ніка й водночас упізнає в ньому себе, адже й сама приховує темряву, від якої тікає.

Вони домовляються триматися осторонь, але заборонений потяг стирає всі межі. Та що це насправді — кохання, народжене в темряві, чи небезпечна гра, де Ноа ризикує стати ще одним трофеєм Ніколаса?

Поки я піднімала й опускала скло маминого новенького автомобіля, ніяк не могла припинити думати, що ж чекає на мене у цьому пекельному році. Постійно дивувалася: як так сталося, що ми покинули наш дім і поїхали через усю країну до Каліфорнії? Минуло три місяці, відколи я отримала ту фатальну звістку, що повністю змінила моє життя. Через неї я плакала ночами, знову благала і скигдила, наче мені було одинадцять, а не сімнадцять років.

Але що вже вдієш? До повноліття і можливості поїхати на навчання залишається ще одинадцять місяців, три тижні та два дні. Подалі від мами, яка думає тільки про себе, подалі від тих незнайомців, із якими доведеться мешкати. Адже відтепер я мушу жити із двома зовсім незнайомими людьми. До того ж чоловіками.

— Ти можеш припинити? Мене це дратує, — попросила мама, яка саме вставила ключ у замок запалювання і завела машину.

— Мене теж багато чого дратує, але я змушена терпіти, — різко промовила я. У відповідь мама голосно зітхнула — це вже стало таким звичним, що навіть не дивувало.

Як вона могла мене примусити? Їй що, байдуже на мої почуття? «Звісно, ні», — запевняла мама, поки ми віддалялися від мого любого міста. Уже минуло шість років, відколи батьки роз'їхалися: їхні стосунки закінчилися не звичайним і спокійним розлученням, а дуже травматичною подією. Зрештою я його пережила... чи принаймні намагалася.

Мені надто складно адаптуватися до змін, і думка про життя поруч із чужими людьми жахала. Я не сором'язлива дівчинка, але особистим не ділюся, і те, що буду змушена двадцять чотири години на добу проводити поруч із людьми, яких майже не знаю, викликало таку тривожність, що кортіло вибратися з машини й виблювати.

— Досі не розумію, чому мені не можна лишитися, — повторила я, вже вкотре намагаючись її переконати. — Я ж не маленька дитина, вмію про себе подбати... До того ж наступного року навчатимусь в університеті і врешті-решт житиму сама... Це те саме, — переконувала я, впевнена у своїй правоті, і сподівалася напоумити маму.

— Я не пропущу твій останній шкільний рік. Прагну насолодитися часом, проведеним із донькою, поки ти не поїдеш учитися за кордон. Ноа, я вже тисячу разів тобі повторювала: я хочу, щоб ти стала частиною цієї нової

родини, ти — моя дочка... Та заради бога! Ти справді думаєш, що я дозволю тобі жити в іншій країні, без дорослих поруч і так далеко від мене? — відповідала вона, не зводячи очей із дороги й махаючи правою рукою.

Мама й гадки не мала, наскільки складно це все було для мене. Вона розпочинала нове життя з іншим чоловіком, який, певно, її кохає. А я?

— Ти не розумієш, мамо. Невже ти не замислювалася, що це і мій останній шкільний рік? Що в мене там усі подружки, хлопець, робота, моя команда?.. Там усе моє життя, мамо! — крикнула я, ледь стримуючи сльози. Без сумніву, це вже було понад мої сили. Я ніколи, повторюю, ніколи ні перед ким не плачу. Сльози — це для слабких, для тих, хто не вміє контролювати свої почуття або ж — як у моєму випадку — хто за все життя виплакав стільки, що вирішив не пролити більше жодної сльозинки.

Такі думки змусили мене пригадати початок усього цього божевілля. Я не припиняла картати себе за те, що не поїхала в той чортів круїз островами Фіджі разом із мамою. Адже саме там, на кораблі посеред південної частини Тихого океану, вона познайомилася з неймовірним і загадковим Вільямом Лейстером.

Якби я могла повернути час назад, без жодних вагань погодилася б на пропозицію мами поїхати у відпустку, коли в середині квітня вона принесла два квитки. Це був подарунок Алісії, маминої найкращої подружки. Бідолашна потрапила в автомобільну аварію і зламала праву ногу, руку та два ребра. Тож вони з чоловіком не змогли поїхати на острови, й Алісія подарувала квитки моїй мамі. Але поміркуймо... Середина квітня? Тоді я саме готувалася до випускних іспитів і з головою поринула у волейбол. Моя команда посіла перше місце — а вона трималася на другому, скільки себе пам'ятаю. Ця перемога стала однією з найбільших радостей мого життя. Проте зараз, коли побачила наслідки своєї відмови поїхати в цю подорож, я віддала б трофей, покинула б команду. Навіть не переймалася б через провалений іспит із літератури та іспанської — аби тільки не було цього одруження.

Вийти заміж на кораблі! Моя мама геть здуріла! Ба більше, вона зробила це тишком-нишком, а я дізналася тільки після її повернення — мама розповіла про це так спокійно, наче вийти заміж за мільйонера посеред океану — найзвичайніша річ у житті... Це все був якийсь сюр. До того ж мама ще й хотіла переїхати в його маєток у Каліфорнії у Сполучених Штатах. Це навіть не моя рідна країна! Хоч мама родом із Техасу, а тато — із Колорадо, я народилася в Канаді. Ця країна мені дуже подобалася — ось і все, що я знала...

— Ноа, ти ж знаєш, що я хочу для тебе тільки найкращого, — сказала мама, чим повернула мене до реальності. — Ти усвідомлюєш, що сталося і що ми пережили. Нарешті я знайшла хорошого чоловіка, який мене кохає і поважає... Я вже дуже давно не була такою щасливою... Він мені потрібен, і я впевнена,

що з часом ти його полюбиш. До того ж він здатен запропонувати тобі таке майбутнє, про яке ми ніколи й не мріяли. Ти зможеш обрати собі такий університет, який тільки захочеш, Ноа.

— Але я не бажаю вчитися в жодному з цих університетів, а тим паче щоб за нього платив якийсь незнайомець, — відповіла я і здригнулася від думки, що вже за місяць навчатимусь у приватній школі, повній багатих дітей.

— Він не незнайомець, а мій чоловік, тому мусиш із цим змиритися, — додала вона різкішим тоном.

— Я з цим ніколи не змирюся, — заперчила я, відвернула погляд від її обличчя і зосередилася на дорозі.

Мама знову зітхнула, а мені вже кортіло закінчити цю розмову: я більше не хотіла говорити.

— Розумію, що ти сумуватимеш за друзями і за Деном, Ноа, але подивись на це з позитивного боку: у тебе з'явиться брат! — вигукнула вона захоплено.

Я обернулася і втомлено поглянула на неї:

— Прошу, не треба видавати це за те, чим воно не є.

— Однак він тобі сподобається. Нік — просто сонечко, — ствердила мама, всміхаючись до дороги. — Дорослий і відповідальний хлопець, який, упевнена, уже не дочекається можливості познайомити тебе з усіма своїми друзями і показати місто. Завжди, коли бачила його вдома, він сидів у своїй кімнаті за навчанням чи книгою. Може, у вас навіть однакові літературні смаки.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ